

til Fragtlettelse, bør have denne Lettelse lige fra den Dag, da Overenskomsten blev sluttet. Som sagt, det gør mig ondt, at man ikke har stillet sig saaledes fra Redernes Side, og jeg har bidt særlig Mærke i dette Forhold, fordi jeg allerede i Fællesudvalgets Møde den 6. Maj i Aar gjorde opmærksom paa, at der var al Sandsynlighed for, at Forhandlingerne kunde trække ud paa en saadan Maade, at det her omtalte Forhold vilde indtræffe. Jeg tror at turde sige, at hele Fællesudvalget betragtede det som selvfølgelig, at Rederne under de her omtalte Omstændigheder vilde tage Konsekvensen af Forliget paa den Maade, at de ydede saadanne Kommuner en Fragtlettelse og ellers paa anden Maade tog Konsekvensen af Forliget ogsaa for disse Kulpartiernes Vedkommende. Som sagt, det har gjort mig ondt, at dette er sket, og det gør mig dobbelt ondt, fordi det forekommer mig, at Forliget i det hele taget er blevet gennemført paa en Maade, som ikke falder helt sammen med, hvad man i Fællesudvalget eller i Rigsdagen i sin Tid har tænkt sig. Jeg beder ærede Medlemmer om at huske paa, hvad man oprindeligt fra Regeringens Side tænkte sig i Retning af Fragtnedsættelser eller Fragtlettelser. Jeg skal henvise til Bemærkningerne til Lovforslaget om Bidrag af Skibsfarten m. v. af Januar i Aar, hvor man vil kunne se, at den overordentlige Kommission i sine Forhandlinger med Rederne i November forrige Aar tænkte sig en Fragtnedsættelse for aarlig 800,000 Tons Majs og ca. 3,200,000 Tons Kul. Endvidere skal jeg henvise til, hvad for Resultater der vilde være blevet af Regeringens Forslag om en Bruttoafgift af Fragten eller af det Forslag, der blev stillet af Venstres Ordfører, eller endelig af det Forslag, der blev skitseret af mig ved 1. Behandling af Lovforslaget om Fragtafgift. Jeg skal yderligere pege paa den Kombination af nævnte Ordførers Forslag og af mit Forslag, som blev fremsat i Udvalget og har været omtalt i Udvalgsbetænkningen. Ærede Medlemmer, der forsøger at tænke denne Sag igennem, vil let kunne se, hvor himmelvidt et Spring der er fra, hvad Rigsdagen den Gang har tænkt sig at gennemføre ved Lovbud, til det, der er opnaaet ad mindelig Vej overfor Rederne. Det er et Spring, der er stort, efter min Mening meget for stort. Jeg skal til Brug for de Overvejelser, den enkelte maatte gøre her, ganske kortelig rekapitulere, hvad der forøvrigt fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget og af den

højtærede Ministers Udtalelser, at den Nedsættelse af Fragten paa visse Kultransporter, som Rederne vil bære, nu kommer til at gælde for det første de Kvanta Kul, som Kommunerne skal have til deres eget Brug; man finder ingen Steder noget Fingerpeg med Hensyn til, hvor meget dette vil være, hverken maanedlig eller aarlig, men jeg tror at turde sige, at det ikke bliver meget store Kvanta. Endvidere 10,000 Tons maanedlig til Brug for visse Institutioner, som anvises, saa vidt jeg husker af Indenrigsministeren, og endelig indtil 30,000 Tons maanedlig til Brug i Husholdninger. Som sagt, hvis man sammenligner det, der her er ydet, altsaa det, som det har været muligt at opnaa ad Overenskomstens Vej hos Rederne, med det, Rigsdagen i sin Tid har tænkt sig, er der et overordentlig dybt Svælg. Det gør mig ondt, at Redernes Organer har stillet sig saaledes. Jeg er ganske paa det rene med, at en Del af Rederne i dette Spørgsmaal er besjælede af en sand og smuk Samfundsfølelse og har ønsket at gennemføre Overenskomsten helt og loyalt, men det forekommer mig, at blandt andet det lille Eksempel, jeg begyndte med, viser, at denne Del af Rederne ikke har haft Overtaget indenfor Redernes Kreds, men at dette derimod er tilfaldet en anden Del af Rederne, som har haft den stik modsatte Opfattelse. Det gør mig nemlig for det første ondt, at der er Redere, som øjensynlig har den Følelse, at det maa være en lille velstillet Samfundsdel tilladt at udnytte den øjeblikkelige Situation paa en Maade, der kun kan betegnes med meget stærke Ord, under Omstændigheder, hvor det kommer til at skade først og fremmest den ringest stillede Del af Befolkningen. Jeg beklager dog Redernes Stilling ikke alene af denne Grund, men ogsaa fordi selve Rederivirksomheden efter min Mening i Fremtiden vil komme til at lide under Redernes Stilling til denne Sag. Det er min Overbevisning, at dansk Rederivirksomhed vilde være blevet langt bedre stillet i Fremtiden, hvis Aktiekurserne var blevet holdt nede paa et rimeligt Niveau derved, at Samfundet havde faaet en Fragtlettelse gennem en Lovordning, som traf de nødvendige Bestemmelser i saa Henseende. Der er ingen Tvivl om, at Dampskibsaktiernes Kurser, hvis et af de Lovforslag, der var paa Tale i Foraaret — jeg tænker selvfølgelig først og fremmest paa det Lovforslag, jeg skitserede — var blevet ført igennem i Rigsdagen, vilde være blevet